

Sygn. akt VI Ka 156/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca: SSO Elżbieta Kosecka - Sobczak

Protokolant: st. sekr. sądowy Ilona Narusz

przy udziale przedstawiciela Naczelnika (...) - (...) Skarbowego w O. K. P.

po rozpoznaniu dnia 22 czerwca 2018r., w E. sprawy:

I. C. (1) s. C. i M. ur. (...) w I.

M. W. (1) s. P. i M. ur. (...) w W.

oskarżonych z art.107§1 kks

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego M. W. (1) i obrońcę oskarżonego I. C. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w D.

z dnia 19 grudnia 2017 r., sygn. akt II K 194/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) eliminuje z opisu czynów przypisanych oskarżonym urządzenie i prowadzenie gier wbrew przepisowi art. 14 ust. 1 ustawy z 19.11.2009r. o grach hazardowych,

b) uchyla zaskarżony wyrok w pkt. II w całości i w pkt. IV odnośnie kosztów dotyczących M. W. (1) i na mocy art. 439§1 pkt. 8 kpk w zw. z art. 113§1kks umarza postępowanie karne w zakresie czynu M. W. (1),

c) obniża wymierzoną w pkt. I I. C. (1) karę grzywny do 100 (stu) stawek dziennych po 100 (sto) złotych,

d) w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zwalnia I. C. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa 1/2 kosztów za postępowanie odwoławcze, zaś w pozostałym zakresie kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt **VI Ka 156/18**

UZASADNIENIE

sporządzone co do osoby M. W. (1)

I. C. (1) i M. W. (1) zostali oskarżeni o to, że od 01.09.2011r.- M. W., a od 09.12.2011r.- I. C., obaj do dnia 24.01.2012r. w lokalu (...) K. 125 wbrew przepisom art. 3, art.4 ust. 1a, art. 6 ust.1, art.9, art. 14 ust. 1 oraz art. 23a ust. 1 ustawy z 19.11.2009r. o grach hazardowych urządzali/prowadzili gry hazardowe na automacie do takiej gry(M. W.), na automatach do takich gier (I. C.), to jest o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks (a wobec M. W.- w zw. z art. 9§3kks).

Sąd Rejonowy w D. wyrokiem z dnia 19 grudnia 2017r. w sprawie II K 194/15 rozstrzygnął, iż:

I. oskarżonego I. C. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za czyn ten na mocy art. 107 § 1 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych;

II. oskarżonego M. W. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za czyn ten na mocy art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9§3 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych;

III. na podstawie art. 30 § 5 kks orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci automatów do gier i środków pieniężnych ,

IV. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych, w tym opłat.

Z wyrokiem tym nie zgodził się oskarżony M. W., który wniósł apelację i w wywiezionym środku odwoławczym zarzucił obrazę wielu przepisów (m.in. art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 107§1kks, art. 10§3kks, art. 10§4kks), rażąco surową karę grzywny, ale przede wszystkim podniósł w piśmie procesowym , że nie uwzględniono. bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 17§1 pkt. 7 kpk (art. 439§1 pkt. 8 kpk w zw. z art. 113§1kks). Sąd odwoławczy ograniczył rozpoznanie tego środka odwoławczego do uchybienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439§1 pkt. 8 kpk w zw. z art. 113§1kks.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesiona apelacja M. W. co do zarzutów, które miały skutkować uniewinnieniem tego oskarżonego nie zasługiwała na jej uwzględnienie. Natomiast sąd odwoławczy dostrzegł podstawy do umorzenia postępowania w zakresie dot. M. W. z uwagi na wystąpienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej określonej w art. 439§1 pkt. 8 kpk w zw. z art. 17§1 pkt. 7 kpk w zw. z art. 113§1kks.

Na wstępie należy stwierdzić, że co do zarzutów obrazy przepisów prawa wskazanych w apelacji, to w ocenie sądu nie mogły one podważyć wniosków o zasadności stwierdzenia, że oskarżony co do zasady popełnił przypisany mu czyn z art. 107§1kks i że wynika to z prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, która nie nastąpiła z naruszeniem art. 7 kpk ani nie wpłynęła na błędy w ustaleniach faktycznych. Ponadto nie można się zgodzić by oskarżony działał w warunkach art. 10§3kks czy art. 10§4kks, tym bardziej, że z danych o karalności oskarżonego wynika, że prowadził on przez wiele lat działalność w zakresie związanym z urządzaniem gier hazardowych wbrew przepisom ustawy, przy czym kwestia braku obowiązywania choćby art. 6 ust. 1 ugh nie była tak jednoznaczna jak to starał się przedstawić. Natomiast postawiono mu też zarzut i przypisano naruszenie art. 23 a ust. 1 ugh, a co do tego przepisu to nie było wątpliwości, że w czasie czynu obowiązywał i nie było zastrzeżeń co do jego charakteru. A dla skazania za przestępstwo z art. 107§1kks wystarczy naruszenie choćby art. 23 a ust. 1 ugh, czy dodatkowo art. 6 ust. 1 ugh.

Bowiem gry na automatach określonych w art. 2 ugh mogły być prowadzone i urządzone tylko po uzyskaniu koncesji na kasyno, co wyraźnie postanowiono w treści przepisu art. 6 ust. 1 ugh. W świetle przepisów całej ustawy o grach hazardowych ważne było bowiem nie tylko miejsce urządzania czy prowadzenia gier (gdyż art. 14 ust. 1 ugh dot. lokalizacji urządzania gier na automatach w kasynach), ale i to czy osoba prowadząca działalność regulowaną ustawą o grach hazardowych w ogóle poddała się działaniu zasad określonych tą ustawą, czy też przeciwnie, zasady te zignorowała i działalność tą prowadziła pomimo, że ani zezwolenia, ani koncesji na prowadzenie kasyna nigdy nie posiadano, ani też nie ubiegano się o nie, a także np. nie doprowadziła do zarejestrowania automatów do gier. A skoro dana osoba ignorowała wszystkie obowiązki wynikające z przepisów ugh, to nie mogła skutecznie powoływać się na to, że samo stwierdzenie technicznego charakteru nienotyfikowanego art. 14 ust. 1 ugh (który miał być sprzężony – według skarżącego–z obowiązywaniem art. 6 ust. 1 ugh), to uwalniało ją od podporządkowania się pozostałym obowiązkom wynikającym z ugh, w tym konsekwencjom wyrażającym się w powinności powstrzymania się od działań,

na które nie uzyskano koncesji. Tym bardziej, że przecież działalność w zakresie organizowania i urządzania gier hazardowych z uwagi, między innymi, na towarzyszące jej ryzyka uzależnień, korupcji i przestępczości, nie mogła być traktowana jako zwykła działalność gospodarcza, a rynek gier hazardowych, jako zwykły rynek gospodarczy, zwłaszcza, że celem polityki państwa było poddanie tego rodzaju aktywności gospodarczej ścisłej regulacji i kontroli, z położeniem szczególnego nacisku na zapobieganie uzależnieniom od hazardu, ochronę konsumentów i ich rodzin oraz zwalczanie przestępczości, w tym zorganizowanej, i innego rodzaju nielegalnej działalności (co jasno i wyraźnie ujawnione zostało w uzasadnieniu projektu do ustawy o grach hazardowych – patrz: druk sejmowy nr (...), a także wynikało z przekazów medialnych). Skoro zaś nietechniczny przepis art. 6 ust. 1 ugh obowiązywał cały czas, to z pewnością skutek niedopełnienia procedury notyfikacji przepisu technicznego art. 14 ust. 1 ugh (w brzmieniu sprzed 03.09.2015r.) nie mógł odnosić się do całej ustawy, w tym i do art. 6 ust. 1 ugh i gratyfikować zupełnego braku poszanowania prawa w dziedzinie gier hazardowych, która ze względu na bezpieczeństwo i porządek publiczny wymagała reglamentacji. Bowiem „Wprowadzone ustawą o grach hazardowych zmiany prowadzące do ograniczenia możliwości prowadzenia działalności gospodarczej na rynku hazardowym, a tym samym, do ograniczenia wolności obywateli zostały ustanowione w ustawie ze względu na konieczność ochrony porządku publicznego oraz moralności publicznej. Nie można dopatrzeć się naruszenia przez ustawę o grach hazardowych zasad demokratycznego państwa prawnego, w tym zasady zaufania obywateli do państwa, zasady pewności prawa czy przyzwoitej legislacji” (patrz: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z siedzibą w W. z dnia 15 lipca 2010 r. w spr. (...) SA/Wa 737/10, publ. Legalis nr 266684)

Jeszcze raz należy podkreślić, że nie wszystkie przepisy ustawy o grach hazardowych miały charakter techniczny i wymagały notyfikowania. Wynikające z przedstawionych w sprawie dokumentów, orzeczeń, zapatrywań, wątpliwości co do obowiązywania przepisów dotyczyły nie ogółu przepisów ustawy o grach hazardowych, tylko głównie art. 14 ust. 1 ugh (co do którego sąd odwoławczy wyeliminował ten przepis z opisu czynów przypisanych obu oskarżonym).

Nadto oskarżony jako prowadzący działalność gospodarczą nie sprostął wynikającym z ustawy o swobodzie działalności gospodarczej obowiązkom ciążącym na prowadzącym taką działalność w bardzo specyficznym obszarze organizowania gier hazardowych tj. nie upewnił się ponad wszelką wątpliwość czy działalność ta jest legalna, a poprzestał na gromadzeniu orzeczeń czy opinii prawnych (nota bene w części sporządzonych już po czasie czynu, a więc nieprzydatnych do ustalania stanu świadomości oskarżonego M. W. z okresu od 01.09.2011r. do 24.01.2012r.), które miały wspomagać go w minimalizacji ewentualnej odpowiedzialności karno-skarbowej za czyny z art. 107§1kks polegające na naruszeniu przepisów ustawy o grach hazardowych, a głównie normy z art. 6 ust. 1 ugh. Stąd oskarżony nie mógł skutecznie wywodzić by zachodziły podstawy do stosowania wobec niego przepisów z art. 10§4kks czy z art. 10§3kks, które nie odnoszą się do ogólnych błędnych przekonań czy nieświadomości, ale do usprawiedliwionych, tj. takich, które zaistniały dopiero wtedy, gdy dany oskarżony wyczerpał wszystkie możliwe drogi by upewnić się, że jego zachowanie nie podlega odpowiedzialności karnej, nie narusza przepisów ustawy o grach hazardowych i jest ono w pełni legalne.

Bowiem na nieświadomość karalności nie może powoływać się sprawca czynu, na którym ciążył obowiązek zaznajomienia się z określonymi przepisami w związku z prowadzoną przez niego działalnością w specyficznej, reglamentowanej dziedzinie, którego to obowiązku dany sprawca nie dochował. Tym bardziej, że w polskim porządku prawnym działalność polegająca na urządzaniu gier hazardowych była działalnością koncesjonowaną. A w czasie popełnienia czynów przypisanych oskarżonym, w tym i M. W., obowiązywały przepisy prawne składające się na podstawę prawną jego odpowiedzialności – po korekcie wynikającej z pkt. I a wyroku sądu odwoławczego - tj. art. 107§1kks i art. 6 ust. 1 ugh oraz art. 23a ust. 1 ugh, a część orzecznictwa i doktryny prezentowała pogląd według którego przepis art. 6 ust. 1 ugh winien być stosowany. Treść art. 6 ugh była zaś jasna i wynikało z niej, że prowadzenie działalności polegającej na urządzaniu gier hazardowych jest możliwe wyłącznie w formie określonej spółki, po uzyskaniu koncesji na kasyno. Dla każdej osoby czytającej art. 6 ugh wynikało to w sposób klarowny i czytelny i nie trzeba było- dla zrozumienia tych wymogów- sięgać po wiedzę fachowa dla dokonania wykładni zapisów z tego artykułu. Dlatego w zasięgu oskarżonych, w tym i M. W., – którzy decydując się na działalność związana z organizowaniem gier hazardowych to winni zapoznać się z przepisami działalność taka regulującymi-

leżało uświadomienie sobie bezprawności zachowania polegającego na zignorowaniu treści art. 6 ugh czy art.23aust. 1 ugh, działaniu wbrew tym przepisom ustawy ugh, a w konsekwencji karalności takiego zachowania z uwagi na treść art. 107§1kks. Tym bardziej, że wstawienie do wynajętej przez M. W. części lokalu, na mocy umowy o wspólnym przedsięwzięciu, automatu, który nie posiadał dowodu jego rejestracji, bez dysponowania koncesją, to wskazywało na naruszenie choćby art. 6 ust. 1 ugh, czy art. 23a ust. 1 ugh, co oskarżony ten, podejmując się udziału w urządzaniu gier hazardowych na tym automacie, winien sobie uświadomić. A w takich okolicznościach to oskarżony działał w zamiarze umyślnym popełnienia czynu mu przypisanego.

Dlatego też z przytoczonych powyżej powodów, to apelacja dot. osoby M. W. nie podlegała uwzględnieniu, gdyż argumentami z apelacji nie wykazywano by oskarżonemu temu nie można było przypisać popełnienia czynu z art. 107§1kks w zw. z art. 9§3kks.

Jednocześnie jednak z informacji z K. dot. M. W. wynika, że był on skazany prawomocnymi wyrokami za przestępstwa z art. 107§1kks, w tym za takie przestępstwa popełnione w warunkach czynów ciągłych z art. 6§2kks. Z dołączonych do akt wyroków wynika, iż M. W. (1) został skazany za urządzanie gier na automatach wbrew przepisom ustawy z 19 listopada 2009r. o grach hazardowych m.in. prawomocnymi wyrokami.:

- SR w Gorzowie Wlkp. z 05 lipca 2017r. w sprawie II K 330/17 za czyn ciągły z art. 107§1kks w zw. z art. 6§2kks popełniony w okresie od nieustalonego dnia do 19.05.2015r.,

- SR w Toruniu z 20 listopada 2017r. w sprawie II K 768/16 za czyn ciągły z art. 107§1kks w zw. z art. 6§2kks popełniony w okresie od nieustalonego czasu do 17.12.2014r.,

- SR w Jastrzębiu-Zdroju z 25 listopada 2016r. w sprawie II K 412/13 za czyn ciągły z art. 107§1kks w zw. z art. 6§2kks popełniony w okresie od 01.06.2010-13.10.2011r., -SO w Suwałkach z 22 marca 2018r. w sprawie II Ka 250/17, którym zmieniono wyrok SR w Ełku II K 686/13 i przyjęto czyn ciągły z art. 107§1kks w zw. z art. 6§2kks dot. okresu od 07.12.2010 do 6 .12.2011r.

Mając więc na uwadze taką treść prawomocnych skazań zawierających w kwalifikacji czynów przypisanych M. W. art. 107§1kks w zw. z art. 6§2kks, to sąd odwoławczy był zobligowany brać pod uwagę, że doszło już do prawomocnych skazań oskarżonego za czyny ciągłe polegające na urządzaniu przez niego gier hazardowych wbrew przepisom ustawy z 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (w szczególności wbrew art. 6 ust.1 ugh), w okresie od nieustalonego dnia (przy czym takie nieostre sformułowanie, które należy odczytywać na korzyść oskarżonego, oznacza początek czynu od obowiązywania ustawy z 19.11.2009r. o grach hazardowych tj. od 01.01.2010r.) do maja 2015r., skoro czynu przypisanego mu w omawianej sprawie dopuścił się w okresie od 01.09.2011r. do 24.01.2012r.

Przepis art. 17 § 1 pkt 7 kpk nakazuje zaś nie wszczynać postępowania lub wszczęte umorzyć, gdy postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone. W treści tego przepisu ujęta jest prawomocność formalna, tj. niemożność zaskarżenia orzeczenia w drodze zwykłych środków odwoławczych, oraz materialna, ujmowana jako niedopuszczalność wszczęcia i prowadzenia kolejnego postępowania, jak i kontynuowania tego samego postępowania już prawomocnie (formalnie) zakończonego. Prawomocne skazanie za czyn ciągły w prawomocnym wyroku rodzi zaś powagę rzeczy osądzonej, co wyklucza przypisanie M. W. kolejnych jednostkowych tożsamyh zachowań kwalifikowanych z art. 107§1kks, z okresów przypisanych już prawomocnymi wyrokami w ww sprawach, a ujawniających się w późniejszym czasie. I to szczególnie w sytuacji, gdy czyn z niniejszej sprawy można potraktować jako element przestępstw z art. 107§1kks w zw. z art. 6§2kks popełnionych ww czynami ciągłymi wynikającymi z prawomocnych skazań. Przy czym należy podkreślić, że czyn ciągły z art. 6 §2kks różni się od konstrukcji czynu ciągłego z art. 12 kk, a orzecznictwo sądów wyższych instancji odnosi się do powagi rzeczy osądzonej za czyny ciągłe z art. 12 kk, stąd nie do końca ma zastosowanie do konstrukcji z art. 6§2kks, która posługuje się niezawartym w art. 12 kk określeniem „z wykorzystaniem takiej samej sposobności” oraz inaczej ujętym niż w art. 12 kk określeniem „w wykonaniu tego samego zamiaru”.

A z druku sejmowego nr (...) zawierającego uzasadnienie do zmiany ustawy zmieniającej m.in. art. 6§2kks wskazano, że projektowana nowelizacja w art. 6 § 2kks jest odpowiedzią na konkretne postulaty aktualnej praktyki; proponowane sformułowanie ustawowe "wykorzystanie takiej samej sposobności" rozszerza ustawowe pole kryminalizacji na te typowe sytuacje, w których sprawca nie obejmuje wspólnym zamiarem wszystkich zachowań, a powtarza je motywowany, np. początkową bezkarnością.

Z opisu czynów przypisanych w przytoczonych wyrokach Sądów Rejonowych w Gorzowie Wlkp., T. czy innych oraz z opisu czynu z omawianej sprawy, to wynika, że oskarżony M. W. czynów tych miał się dopuścić jako prezes spółek z o.o. H. F. i (...) poprzez urządzenie gier na automatach w sposób naruszający przepisy ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych. Tak więc użycie w tych opisach, że ten sam oskarżony tj. M. W. czynów tych miał się dopuścić w ramach wykonywanej funkcji prezesa ww spółek, to wskazuje, że we wszystkich tych czynach chodziło o wykorzystanie przez niego tej samej sposobności wynikającej z prowadzenia określonego typu działalności gospodarczej polegającej na urządzeniu gier na automatach, w ramach tych podmiotów. Ponadto nie ma tu znaczenia inne miejsce popełnienia czynów, czy urządzenie gier na różnych automatach, skoro można było przyjąć, że w ramach prowadzonej działalności – która nie była przecież ograniczona do miejsc wskazanych w czynach ciągłych przypisanych w ww wyrokach czy w czynie wskazanym w omawianej sprawie-, z uwagi choćby na skalę tej działalności (wynikającej z danych o karalności dot. M. W.), to oskarżony ten obejmował swoją świadomością i zamiarem urządzenie gier na automatach określonego typu w wielu miejscach, czy też powtarzał je przy wykorzystaniu takiej samej sposobności, co powodowało naruszenie ustawy o grach hazardowych (skoro gry te urządzał w tych przypadkach w określonych warunkach, tj. wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych, a w szczególności z naruszeniem art. 6 ust. 1 ugh, bez uzyskania koncesji, na automatach zawierających gry o takim samym charakterze tj. losowo-komercyjnym). Ponadto skoro czyn ciągły może być popełniany w różnych miejscach w odniesieniu do poszczególnych zachowań wchodzących w jego skład, to również ujawniony później czyn, który może być potraktowany jako fragment czynu ciągłego, to może być popełniony w innym miejscu niż miejsce zachowań objętych konstrukcją z art. 6§2kks w zapadłych wcześniej, prawomocnych wyrokach (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2014 r. w spr. III KK 439/13, LEX nr 1427468, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2014 r. w spr. III KK 441/13, LEX nr 1425051). Urządzenie gier wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych na kolejnych automatach zawierających takie same gry tj. o charakterze losowo-komercyjnym, przemawiało za pojawiającym się sukcesywnie u M. W. zamiarem, przy wykorzystaniu analogicznych uwarunkowań, przy podejmowaniu każdego kolejnego zachowania dot. wstawiania kolejnych automatów do kolejnych wynajmowanych w tym celu lokali, w różnych miejscach, co wskazuje na to, że popełniał on tożsame przestępstwa z art. 107§1kks, w tym i to opisane w zarzucie w niniejszej sprawie, „na raty”. Tym bardziej, że poszczególne jego zachowania wykonywane były przy wykorzystaniu podobnego modus operandi, skoro na podstawie umów wstawiał do lokali (wynajętych czy wydzierżawionych lub użyczonych) automaty do gier wbrew przepisom ustawy i organizował automaty, na których prowadzono gry, przy czym determinowany był osiągnięciem tego samego sprecyzowanego celu. Powyższe dowodzi, że oskarżony M. W. nie podejmował kolejnych zachowań w sposób przypadkowy, ale w sposób zaplanowany i powtarzający ten sam schemat, z wykorzystaniem podobnych okoliczności i sposobności, w ramach prowadzonej tej samej działalności, jako prezes spółek wskazanych w opisach czynów (osądzonych i wskazanego w niniejszej sprawie), stąd czyn zarzucany i przypisany mu w niniejszej sprawie mógł być uznany za element czynów ciągłych (tj. odnoszący się do elementów konstrukcji z art. 6§2kks) przypisanych mu prawomocnymi ww wyrokami zawierającymi kwalifikację z art. 107§1kks w zw. z art. 6§2kks (skoro przez ciągłość należy rozumieć powtarzające się w opisanych zarysach zachowania sprawcy składające się na tą samą działalność przestępczą, kontynuowaną przez M. W. w okresie wynikającym z danych o karalności i treści ww prawomocnych wyroków skazujących za czyny ciągłe). Powyższe wskazuje bowiem na jednorodne, powtarzające się działania oskarżonego, które stanowiły zamach na to samo dobro prawne. Skoro zaś w realiach rozpoznawanej sprawy zostały spełnione przesłanki powodujące potraktowanie określonego zachowania M. W. z okresu od 01.09.2011r. do 24.01.2012r. jako fragmentu osądzonych już prawomocnie czynów ciągłych (co do których, wobec treści prawomocnych wyroków, sąd odwoławczy nie mógł zignorować tego, że zastosowano w nich opisy i kwalifikacje z art. 107§1 kks w zw. z art. 6§2 kks, chociaż w doktrynie przestępstwo z art. 107§1kks traktuje się jako trwałe), to nie było możliwe prowadzenie postępowania co do zachowań podjętych przez oskarżonego w

okresie wyznaczonym przez początek pierwszego i zakończenie ostatniego zachowania składającego się na czyny ciągle wskazane w opisach czynów przypisanych przywołanymi wyżej prawomocnymi wyrokami.

Bowiem „istota czynu ciągłego i powaga rzeczy osądzonej sprowadza się do akceptacji, że niedopuszczalne jest prowadzenie postępowania wtedy, gdy miałyby ono dotyczyć zachowania będącego elementem składowym i mieszczącego się w ramach czasowych czynu ciągłego, za który sprawca został prawomocnie skazany” (patrz: wyrok SN z 22.01.2014r. w spr. III KK 439/13).

Stąd niezbędne było uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt. II i IV w zakresie dot. M. W., przy czym po stwierdzeniu, że zaistniała przesłanka z art. 17 § 1 pkt 7 kpk, to postępowanie karne dot. czynu tego oskarżonego należało umorzyć (art. 437§2kpk i art. 439§1 pkt. 8 kpk w zw. z art. 113§1kks). Konsekwencją zaś takiego rozstrzygnięcia było obciążenie kosztami procesu w tym zakresie Skarbu Państwa (art. 632pkt.2 kpk).

W tym miejscu należy zaznaczyć, że wobec stwierdzenia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, nie zachodziła konieczność odniesienia się do pozostałych zarzutów z apelacji a dot. M. W., w tym co do zarzutu niewspółmierności orzeczonej kary.